

[Aksel Larsen.]

2 partier der har taget patent på at de repræsenterer — det ville være menneskelig forståeligt, om de, når de er rykket noget nærmere til et valg, end de var i fjor i maj og juni måned, siger til sig selv: nu gælder det om ikke at få for intimt samarbejde med regeringen; det gælder om at få demonstreret, at vi har en anden politik, at vi er dybt uenige med regeringen, for så vil vi have noget lettere ved at gå ud og appellere til vælgerne og sige: I må afskaffe denne regering og stemme på os. Det kan man kun sige til dem, hvis man kan give vælgerne indtryk af, at man virkelig repræsenterer et alternativ.

Jeg tror, at det spiller en rolle, og så kan det vel også være ganske hensigtsmæssigt, hvis venstre og de konservative kunne bringe deres betydelige medansvar for i hvert fald en væsentlig og ubehagelig del af omsforliget i glemmebogen. Det er jo sådan, at det var et forlig, man sluttede i fjor, og der er sket så forfærdelig mange ting siden. Når man nu hele vinteren og hele foråret og måske også efteråret i år ser demonstreret fra venstre og de konservative, at de er dybt utilfredse med regeringens økonomiske politik, at de kun delvis er tilfredse med dens udenrigspolitik o. s. v., så kan det godt være, at en hel del af vælgerne ikke husker så godt, som de burde gøre det, hvor rørende enige de 4 partier var i fjor.

Nu tvivler jeg ikke på, at de interesser, venstre og de konservative må varetage, og som i høj grad øver indflydelse på, hvad deres partier kan og må og skal og bør foretage sig, gør det mildt sagt vanskeligt for dem at gå på forlig med regeringen om jordlovene, ligesom jeg ikke tvivler om, at der er meget stærke kræfter i regeringspartierne, også i regeringspartiernes folketingsgrupper, der har gjort det i hvert fald hidtil umuligt for bl. a. den højtærede statsminister at strække sig videre, hvad angår indrømmelser i jordlovsspørgsmålene over for venstre og de konservative.

Det er jo rigtigt, at selv om jordlovene på en måde blev forberedt i landbokommissionen, var den egentlige begrundelse for, at nu måtte man se at få gjort noget ved det, den, at man risikerede, at Danmark blev medlem af fællesmarkedet, og så måtte

man, uanset hvad man ellers mente om fællesmarkedet og dansk suverænitet over egne anliggender, være interesseret i, at dansk jord i størst muligt omfang kunne forblive på danske hænder. Men uanset dette er mit parti af den mening, at jordlove af den art, som folketinget er i færd med at gøre færdige, længe har været yderst påkrævede, og vi kunne ønske, at man var gået adskilligt videre, end regeringen har villet gå. Nu vel, vi har ikke kunnet få regeringen til at gå videre. Vi beklager, at den har givet visse indrømmelser, som forekommer os unødvendige, i særdeleshed da disse indrømmelser ikke stemte venstre og de konservative mere forsonligt. Men altså, fordi vi mener, at disse jordlove uanset Danmarks udenrigspolitik er i allerhøjeste grad nødvendige, vil vi naturligvis hjælpe regeringen til at få disse jordlove gennemført, og så kan det ærede medlem hr. Helge Larsen fortælle nok så meget, at folketingets sekretærer ikke vil tælle vore stemmer med, når afstemningen kommer, men det vil altså ske alligevel.

Lad mig imidlertid samtidig understrege, at jordlovene dog kun er en del af problemet, og at det tiltrænges, at man helst parallelt med jordlovene får ændret i meget betydelig grad hele Danmarks landbrugs politik, den, der for alvor blev indledt i 1961, som man har kørt videre med senere, og som stort set består deri, at man enten gennem direkte statstilskud eller gennem kunstigt statsorganiserede prisforhøjelser giver landbruget et milliardtilskud til opretholdelse af dets hidtidige drifts- og produktionsformer, til opretholdelse af den traditionelle produktion.

Man må gøre sig klart, at uanset hvordan det går med markedsplanerne ude i verden, uanset hvor langt man kommer med frihandel, uanset hvordan det går med toldsatserne med eller uden Kennedyrunden, så kan de fleste af de landbrugsprodukter, Danmark traditionelt siden landbrugets driftsreformer omkring 1880 har levet højt på at eksportere, produceres i andre europæiske lande. Der vil blive større og større konkurrence på de europæiske markeder, måske også på verdensmarkedet, hvad angår netop disse landbrugsprodukter. Derfor er det os ærlig talt ubegribeligt, at man kan tro, at man hjælper Danmark og dansk